

2/2011

XXB-10

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Zahraniční povídky

Mercurio D. Rivera:
V ostré záři jeho žhavé krásy

Ian Watson:
Mluvčí dřevěného moře

České povídky

Ivan Mls:
Zachránci
duchovního dědictví

Pavel Obluk:
Hypnotéka

Ľudovít Plata:
Proměnlivý svět

Eva Hauserová:
Zavaření

Publicistika

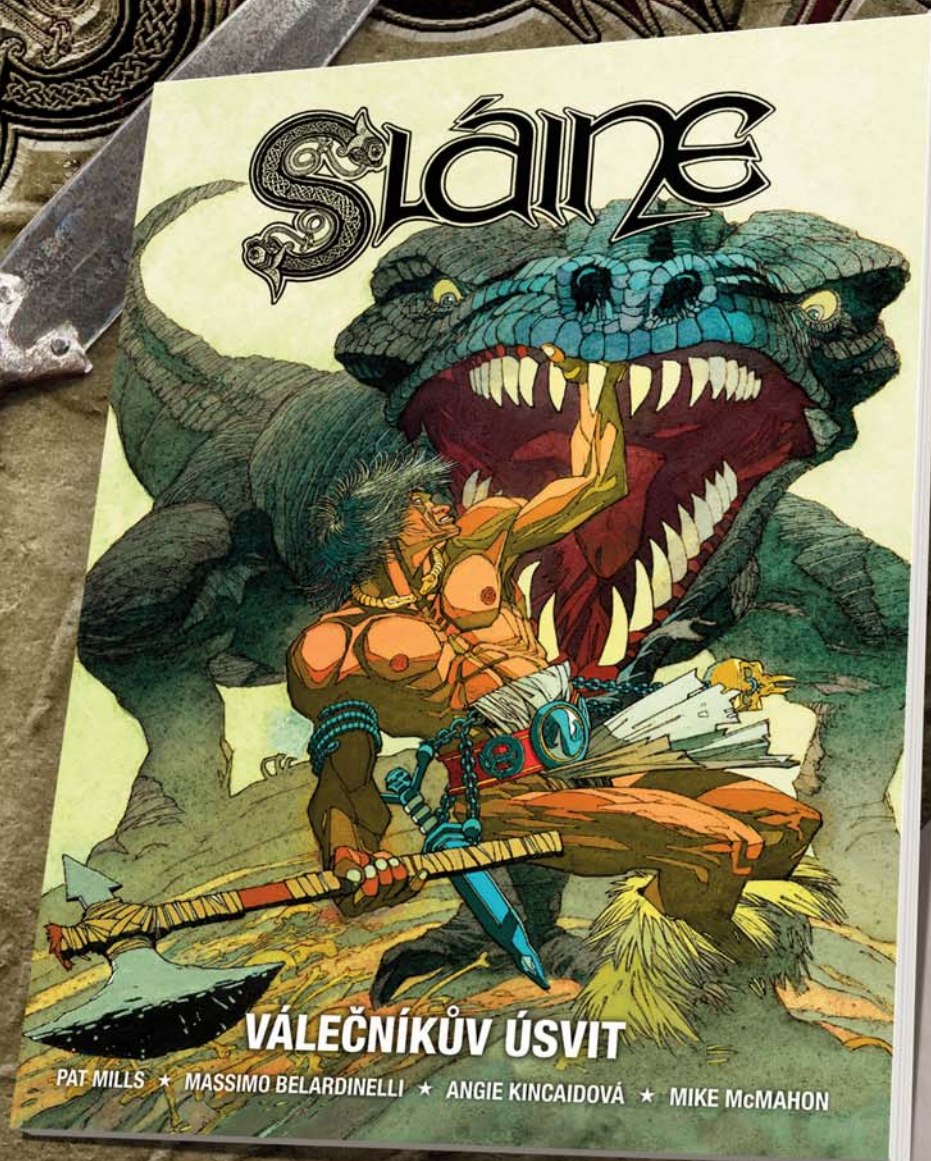
Aleš Smutný:
Dilema
současné filmové fantasy

Cena: 75 Kč – 3,00 eura

9 771804 660004

Douglas Smith: Stav chaosu

SLÁINE: VÁLEČNÍKŮV ÚSVIT

DRSNÝ FANTASY KOMIKS OKOŘENĚNÝ HISTORICKÝMI DETAILS A SPECIFICKÝM IRSKÝM POHLEDEM NA VĚC! PŘICHÁZÍ LEGENDÁRNÍ BIJEC VYZBROJENÝ SEKEROU ZVANOU MOZKOHRYZ, MISTR KŘEČE OBLUDNOSTI, RVÁČ A TULÁK SLÁINE, MUŽ, KTERÝ ZABIL STOVKY NEPŘÁTEL A NEPŘÍŠLO MU TO MNOHO.

V TOMHLE SBORNÍKU VÁM PŘINÁŠÍME ÚPLNĚ PRVNÍ SLÁINOVA DOBRODRUŽSTVÍ. POPRVÉ SE SETKÁTE JAK S NÍM, TAK S TRPASLIČÍM PARŤÁKEM JMÉNEM UKKO... A POPRVÉ SE PUSTÍTE DO BOJE PROTI HRŮZÁM JEJICH SVĚTA, TEMNÝM MÁGŮM, MONSTRŮM A ARMÁDÁM NEMRTVÝCH.

KNÍŽKA MÁ 208 ČERNOBÍLÝCH STRAN A STOJÍ 329 Kč.

VYDÁVÁ NAKLADATELSTVÍ **CREW**

PRODEJ NA WWW.SEQOY.CZ NEBO V KNIHKUPECTVÍ A ANTIKVARIÁTU ČÁSLAVSKÁ 15 A V DALŠÍCH KNIHKUPECTVÍCH.
DISTRIBUCI VYŘÍZUJE FIRMA SEQOY, NA DOLINÁCH 4, PRAHA 4, 140 00, TEL.: 732 862 863, MAIL: SKLAD@SEQOY.CZ.

Měsíčník sci-fi, fantasy a hororu

Obsah

Zahraniční SF

Mercurio D. Rivera: V ostré záři jeho žhavé krásy	3
Douglas Smith: Stav chaosu	9
Ian Watson: Mluví dřevěného moře	15

Domácí SF

Ivan Mls: Zachránci kulturního dědictví	37
Pavel Obluk: Hypnotéka	43
Ľudovít Plata: Proměnlivý svět	52
Eva Hauserová: Zavaření	57

Publicistika

<i>Fandomanie</i>	60
Aleš Smutný: Dilema současné filmové fantasy	62

Fantastická věda

Dva otcové a žádná matka; Planetární kvartet nectí zákony; Ztracená civilizace na dně Perského zálivu	61
---	----

Filmfaroniáda

<i>Filmová soutěž:</i> Temná krajina	65
<i>Filmové premiéry:</i> Tron: Legacy 3D; Paranormal activity 2; Letopisy Narnie: Plavba Jitřního poutníka; Zrcadla 2; Kronika mutantů; Nemrtví; Six: Rozpoutané peklo; Klapka!	66

Vivisektor

<i>Lupa:</i> Pavel Renčín: Labyrint	70
<i>Čtenáři čtenářům:</i> John Ajvide Lindqvist: Ať vejde ten pravý; Dan Simmons: Black Hills; Cecílie Jílková: Cesta na Drromm; Lukjaněnko, Sergej – Perumov, Nik: Zlá doba pro draky; Roger Zelazny: Ostrov mrtvých; Jonathan Maberry: Pacient nula; Adam-Castro Troy: Vyslanci mrtvých; Kevin J. Anderson: Pomezí světa; Paul McAuley: Tichá válka; Dušan D. Fabian: Živého mě nedostanou!; Larry Niven a Edward M. Lerner: V zákulisí světů; Cecelia Ahernová: Vzpomínky na zítřek; Max Brooks: Světová válka Z; Ondrej Herec: Dobře organizovaný netvor; Neobyčejná dobrodružství Adély Blanc-Sec; Výprava za ptákem času; <i>Nové knihy</i>	71

Šéfredaktor

Vlado Ríša

Zástupce šéfredaktora

Jaroslav Jiran

Redaktor

Martin Šust

Vydává

Konektor XB 1 s.r.o.

Praha, Vinohrady,

Korunní 810/104, PSČ 101 00

www.casopisxb1.cz

Tisk

Libertas a.s.

Distribuce

společnosti holdingu PNS a.s.

Číslo vychází 5. 2. 2011

© Konektor XB1 s.r.o.

ISSN 1804-6606

MK ČR E 19853

Přetisk a jakékoli šíření povoleno

jen se souhlasem vydavatele.

Titulní strana Martin Zhouf.

Hektická doba

Teprve teď po Vánocích, kdy se objevují v novinových titulcích věty jako *Hektické období je za námi...*

a podobně, jsem si vlastně uvědomil, jak šílené dva měsíce mám za sebou.

Definice slova hektický zní: *horečnatý, prudký, horečně činný* a přesně to mě po mnoha letech postihlo měrou nevidanou.

Jsem člověk klidný, možná až flegmatický, nemám rád spory, spěch, zmatky, kdysi mi jedna dáma řekla, že jsem pěkný psí čumák.

Nikdo si však nedovede představit, kolik je toho potřeba zařídít, když vzniká nový časopis a na vydání čísla máte sakumprásk něco kolem měsíce. Tedy na vydání... Ono to začalo sháněním vydavatele, kteří, a je to asi překvapující v dnešní době, že?... se nepotkávají na ulici každý den. Pak tiskárna... To nemluvě o všemožném papírování kolem (naštěstí tohle jsem nedělal já), názvu, novém layoutu, textech, obálce, registraci předplatitelů... A samozřejmě kromě toho příprava dalšího čísla.

Nebylo by to možné, kdyby tu nebyla kompletní redakce a další spolupracovníci, například kamarád Martin Zhouf, který v podstatě na počkání udělal nejen nové logo, ale i nová záhlaví a layout.

To, že číslo nakonec vyšlo, sice s menším zpožděním, které však nebylo zase až tak podstatné, je pro mě víceméně nepochopitelné, ale jsem zato strašně rád.

Samozřejmě, že musíme ještě doladit hromadu věcí, které se udělaly horkou, možná až rozžhavenou jehlou, třeba zařídít předplatné na Slovensku a podepsat hromadu smluv, které jsou zapotřebí pro plynulé vydávání časopisu. Další čísla už by měla vycházet vždycky koncem předchozího měsíce.

Prostě hektická doba.

Přiznávám, že něco takového jsem zažil naposledy, když jsem pracoval na diplomové práci na VŠCHT, kdy jsem po měsíci a půl dosestrojil obludnou aparaturu, která začala fungovat, a s radostí jsem v pátek odešel domů s tím, že konečně budu moct začít měřit potřebná data. Když jsem přišel v pondělí, byla tam místo aparatury troska, neboť ještě v pátek přišel na kontrolu pan profesor, vedoucí katedry, vlastnoručně uřezal všechny hadice a prohlásil, že aparatura není estetická, a vzkázal mi, abych ji udělal celou ze skla. To, co vypuklo potom, se nápadně podobalo šrumci kolem vydání prvního, potažmo dvánáctého čísla XB-1.

Kupodivu i tehdy se to nakonec povedlo a já jsem diplomku naměřil a odevzdal včas. Jen doufám, že příští hektické doby se dočkám až za dalších čtyřicet let.

Vlado Ríša

Předplatné XB-1

Podalilo se nám uzavřít smlouvu s firmami SEND (předplatné pro Čechy) a Magnetpressem (předplatné pro Slovensko). Adresy, na nichž si můžete předplatit náš časopis, jsou:

<http://www.send.cz/casopis-objednavka/728/> a Magnet Press, Slovakia, P.O.Box 169, 830 00 Bratislava, tel.: 00421-2-67201931-33, fax: 00421-2-67201930, email: predplatne@press.sk, www.press.sk

Čapkova Válka s mloky poprvé v korejštině

Zdá se, že Čapkův humanismus není pouze nadčasový, ale je také srozumitelný a přitažlivý i pro členy různých světových kultur, ne náhodou je Karel Čapek na Dálném východě nejvydávanějším českým spisovatelem hned po Milanu Kunderovi. Vcelku překvapivé pak je, že jedno z jeho nejznámějších děl, *Válka s mloky*, zůstávalo i přes autorovu značnou oblibu v Koreji dosud nevydáno. Důvod tohoto přehlédnutí byl patrně politického rázu, a tak se román dočkal prvního korejského vydání teprve nedávno díky péči váženého nakladatelství Open Books. To mělo – díky podpoře a iniciativě českého velvyslanectví v Soulu – možnost prohlédnout si zhruba desítku českých vydání, přičemž se rozhodlo k využití ilustrací akademického malíře Teodora Rotrekla a grafické úpravy jeho generálního kolegy Václava Bláhy. Vznikla tak nadmíru zajímavá varianta téměř půlstoletí starého pražského vydání. Korejci si dnes mohou přečíst nejen klasické dílo s motivy science fiction a satiry na fašismus, ale v nedávných vydáních také Čapkovu trilogii *Hordubal*, *Povětroň* a *Obyčejný život*. I přes

vážný nedostatek překladatelů z češtiny se v Koreji chystá knižní vydání výběru Čapkových esejů a dopisů, patrně však půjde – stejně jako u *Války s mloky* – o překlad přes třetí jazyk, jímž bývá nejčastěji angličtina.

Boj o autorská práva

Karen Andersonová, vdova po velmistru žánru Poulu Andersonovi, obvinila spolu se svou dcerou Astrid a jejím manželem, spisovatelem Gregem Bearem, dobrovolnickou organizaci Projekt Gutenberg z porušení autorských práv. Důvodem se stalo internetové zveřejnění povídky „The Escape“, později publikované rovněž také jako součást známého románu *Brain Wave* (Vlna intelektu). Dle tvrzení dědiců autorských práv nejde o ojedinělé pochybení, kterého se Projekt Gutenberg ve své snaze o uvádění volně šiřitelných textů dopustil. Zdá se, že prudce vzrůstající zájem o elektronické texty vede k porušování autorského zákona nejen v důsledku široce rozvinutých pirátských aktivit. Zejména ze strany majitelů elektronických čteček se čím dál hlasitěji ozývají požadavky o zmírnění zákona o autorských právech, čímž by se uvolnila celá řada starších, stále ještě chráněných prací. Je jasné, že knižní průmysl čeká v nadcházejících letech elektronická revoluce, otázkou je, zda v důsledku těchto změn nedojde k jeho devastaci. Zvýšenému nebezpečí pak mohou čelit zejména malé národní trhy podobné tomu českému, snad se tomu domácím nakladatelům podaří předejít.

Magazín MFantasy změnil podobu

Dne 3. 1. 2011 došlo ke spuštění nové verze webu on-line magazínu MFantasy. Jde historicky o třetí změnu podoby magazínu, ale spolu se změnami technického ražení jde o největší pro-měnu v téměř 7 let trvající historii MFantasy. Web je nyní přehlednější a prošel různými inovacemi. S nástupem mobilního internetu jsou si vydavatelé vědomi toho, že chytré telefony budou hrát čím dál větší roli. Proto jednou z nejvýraznějších inovací je právě kompletní optimalizace webu pro chytré dotykové telefony. Webem však nic nekončí. Od nového roku nyní vychází každé pondělí „Fantasy news“, tedy souhrn aktuálního dění za uplynulý týden. I v tomto roce proběhne několik čtenářských soutěží, jejich počet se ovšem díky novým partnerům poměrně navýší. A těšit se také můžete na pokračování Literární soutěže O Dračí řád.

<http://www.mfantasy.cz/>

Mercurio D. Rivera

V OSTRÉ ZÁŘI JEHO ŽHAVÉ KRÁSY

(IN THE HARSH GLOW OF ITS INCANDESCENT BEAUTY)

Utíkal jsem úzkou klikatou trhlinou v ledovci tmavozelené barvy. Daleko za sebou jsem rozeznával Rossioho černou bundu, která se objevuje a mizí s každým záhybem. Rázy stlačeného vzduchu zasahovaly stěny, až z nich odlétaly úlomky ledu.

Padl jsem dlaněmi na zmrzlou zem a čekal.

* * *

Přistáli jsme na letišti Lassel nedaleko kolonie Axelis, kam, jak jsem si byl jistý, moje žena Miranda dorazila před měsícem s Rossim. Joriander a Hexa mi snesli zavazadla po rampě zárodečné lodě, zatímco já jsem se těsněji choulil do kožešinového kabátu s kapucí. Neptun visel vysoko na světlém zelenomodrém nebi. Přestože se nad letištěm klenulo wergenské silové pole, řídká atmosféra Tritonu nás bičovala ostrým větrem, jenž mě řezal do tváří jako žiletky.

Všichni tři jsme se trmáceli přes prázdnou asfaltovou plochu ke vchodu do terminálu. Nalevo od nás se modrozeleně leskly vysoké ledovce Tritonova severního pólu, tyčící se jako katedrály a odrážející světlo Neptunu.

„Tumáš, Maxwelli,“ řekla Hexa, odmotala si koženou šálu a vystavila živlům svůj obličej pokrytý bílými šupinami. Hodila mi ji přes ramena a přitom se ke mně tiskla – měl jsem pocit, že příliš těsně – o několik vteřin déle, než bylo nutné.

Joriander ji napodobil. Sundal si rukavice a nabídl mi je.

Odolal jsem pokušení mrštit rukavicemi na zem. „Nechte toho. Je mi dobře.“

Wergenové se při mém úsečném odseknutí schoulili a mnou projel osten viny. Dál šli pravidelným krokem vedle mne. Země zaduněla, na obzoru vytryskl k nebi gejzír ledové lávy do výšky několika mil.

Takovou dálku jsi vážila, Mirando. Tak daleko od domova tě odvedl. Ale neboj se, lásko. Už jsem tady.

Po několika krocích mi Hexa položila čtyřprstou ruku na rameno a nechala ji tam. „Škoda, že můj národ nedokázal nad touto oblastí vytvořit účinnější silové pole, aby udržovalo snesitelnější teplotu pro lidi. Omlouvám se.“

„Není třeba,“ řekl jsem a její ruku setřásl. „Ostatně, kde bychom vůbec byli bez vás?“ Nejspíš by nám nezbývalo nic jiného než kutat podzemní díry v rovníkové oblasti Marsu, pomyslel jsem si. Wergenská terénní technika zpřístupnila lidské kolonizaci všechna pevná tělesa sluneční soustavy až po nejmenší planety, všechna omezení daná teplotou, zařízením, gravitací a atmosférou rázem padla. Bez jejich pomoci bych nikdy nesehnal dopravu ze Země na Triton, abych vystopoval Mirandu a přivedl ji domů.

Joriander z vnitřní kapsy svého hábitu vylovil kouli posázenou drahými kameny a několik z nich stiskl. V odpověď se jako clona fotoaparátu otevřely kruhové dveře a my jsme vešli do rozlehlého vyčkávacího prostoru. Hned, jak se za námi dveře sevřely, rozběhl se k nám tucet robotů, kudlankovitých

strojů o velikosti teriéra. Zavedly nás do obrovské dekontaminační ohrady, kde nám oskenovaly sítnici, svlékly a sterilizovaly oblečení a provedly sérii testů na nakažlivé choroby.

Přistihl jsem Wergeny, jak na mne uchváceně zírají a velkýma zasněnými očima si prohlížejí moje tělo. Zakryl jsem si rozkrok rukama. Navzdory pověstné mlčenlivosti ohledně své sexuality se Wergenové za svou nahotu nijak nestyděli. Byli podsadití, robustní, až bezbarvě bílou kůží jim pokrývaly plazi šupiny a neměli žádné viditelné genitálie. Hexa byla asi stejně vysoká jako já, Joriander byl o stopu menší. Povídalo se, že mají sexuální orgány uložené uvnitř lebky s plochým temenem, na němž vždycky, dokonce i nyní, nosili pokrývku v podobě trsu listů. Otřásl jsem se. Navzdory všem pozornostem Wergenů jsem vůči nim stále cítil instinktivní odpor.

Ale tolik nám toho poskytli. A musel jsem udělat cokoli, co bylo nutné, abych zachránil Mirandu.

Jeden z robotů mi do ušního lalůčku vpravil signální čip. Místní úřady pečlivě monitorovaly všechny příchozí a já jsem na tuhle praxi spoléhal při hledání Mirandy mezi stovkami tisíc obyvatel Axelisu. Potom nám roboti nastříkali na holé tělo síť mikrovláken, která vytvářela elektrické pole, znatelné pouze podle nejjemnějších možných modravých odstínů.

„Tohle udrží tvoji tělesnou teplotu na příjemnější hodnotě,“ řekl Joriander. „Už nebudeme potřebovat silnější ochranný oděv.“

Odvrátil jsem se a nasoukal se do standardní dvoudílné modré uniformy, kterou nám vydali. Na zádech jsem cítil pohledy Wergenů. Potom nás roboti zavedli k nadzemní jednokolejnicové dráze, všichni tři jsme nastoupili do soukromého vagonku a vydali se do Axelisu.

* * *

Uháněli jsme nad hladkými tmavozelenými ledovými pláněmi formovanými po miliony let suspenzí vody a amoniaku. A jak se minuty sčítaly v hodiny, krajina pod námi se změnila ve formaci, pro kterou jsem slyšel označení „slupka ananasového melounu“, nekonečná rozloha kruhových prohlubní oddělených vysokými oblými hřebeny. Před námi se po nebi sunul Neptun, na své cestě k západu se zmenšoval, ale stále zaplňoval čtvrtinu oblohy. Jižní polokouli za zpola zformovanými prstenci narušovala Velká tmavá skvrna, vír obří bouře.

„Velkolepý pohled, že?“ naklonila se ke mně Hexa.

Copak sis myslela, Mirando, když jsi uviděla tahle nezemská panoramata? Tulila ses Rossimu v náručí? Do jaké míry ti neuromon pokřivil myšlení?

Vagonek projel zatáčkou mezi dvěma ledovými horskými štíty a rázem se nám naskytl výhled na Axelis. Kolonie se roz-

kládala v tisícimílové Velké strži, údolí nekonečných řad nízkých, neony osvětlených kopečků pod stříbrnou pavučinou jednokolejnicových drah. Modrý opar wergenského silového pole se táhl od jednoho horského štítu ke druhému. Axelis pod námi obývalo více než pět set tisíc kolonistů ze Země, Marsu i Wergu.

Joriander se mi zadíval do očí tak upřeně, až jsem se z toho začal cítit nesvůj. „Nechal jsi to na lodi?“ zeptal se.

Sáhl jsem po zipu postranní kapsy cestovní tašky, rozepnul jsem ji a odhalil vzduchorázovou pistoli. „Ne. Budu to potřebovat.“

Joriander odvrátil oči.

* * *

Vzduchový ráz hvízdal kolem mne a země nalevo ode mne explodovala. Práskl další výstřel a já jsem se vrhl do průrvy v zelené ledové stěně.

Zuby mi drkotaly. Mířil jsem od Lasselu nebezpečným směrem, ve kterém wergenské silové pole stále víc sláblo. Po několika vteřinách jsem se zastavil. Nakonec by mě před vražedným přírodním prostředím měsíce nechránilo nic. Rossiho nebylo nikde vidět. Nejrozmnější, co mohl udělat, bylo pustit mě z hlavy. Ale předpokládám, že když přišlo na Mirandu, nebyl o nic rozumnější než já.

V tu chvíli vyběhl ze zatáčky a začal zase střílet.

* * *

Štíhlá úřednice s platinově blond vlasy sestřiženými na ježka nakláněla svých sedm stop nad terminálem. Její výška prozrazovala, že pochází z Marsu. „Ano, bydlí v Axelisu.“

Miranda a Rossi se dočasně usídlili ve čtvrti Pretori v jižním Axelisu. Zapsali se do dlouhého pořadníku na lidsko/wergenskou expedici na Langalanu, neprozkoumanou, ale potenciálně obyvatelnou planetu stovky světelných roků daleko.

„Děkuji za pomoc,“ řekl jsem.

„Bylo mi potěšením posloužit vám, pane.“ Teatrálně se uklonila. „Vítejte na Tritonu.“

Joriander, Hexa a já jsme se vrátili do kruhové haly Informačního střediska. Vnitřek tohoto vyhloubeného kopce připomínal vstupní halu kterékoliv kancelářské budovy na Zemi nebo na Marsu, až na to, že každého člověka, který pospíchal kolem nás, doprovázeli jeden nebo dva Wergenové.

Nastoupili jsme do přečpané veřejné jednokolejky do Pretori. Mezi Pozemšťany a Martany byl zaklíněný menší počet Wergenů, bílé obličejové ztuhlé u vytržení. Také Joriander a Hexa se zdáli tím lidským zástupem omámení do nehybnosti, zatímco já jsem si užíval krátkou úlevu od jejich neustálé pozornosti.

Komplex, ve kterém Miranda a Rossi bydleli, představoval jako všechna obydlí v Axelisu zelený skalnatý pahorek provrtný desítkami katakomb a jeskyní. Vystoupil jsem z tramvaje a vydal jsem se po dlážděném chodníku, jenž se vinul vzhůru kamenitým terénem. Hexa a Joriander, jako vždy dychtiví udělat mi radost, vlekli do kopce moje dvě tašky.

Celé úbočí posévaly řady oken jako mřížky na smaragdovém mraveništi. Vyhlížely z nich tváře sledující náš příchod. Hledal jsem mezi nimi Mirandin obličej, ale marně.

Proplétali jsme se spleť katakomb a já jsem se vyptával na cestu, až jsem došel k jeskyni, kde bydlela Miranda. Zabušil jsem na dveře. Když nikdo neodpovídal, opřel jsem se do nich ramenem, ale dveře držely.

„Mohu vám nějak pomoci, pane?“ vystrčil na ten rozruch ze dveří na chodbu dlouhý krk martanský soused.

„Hledám muže a ženu, kteří tady bydlí.“

„Kdo jste?“

„Mirandin manžel.“

„Její manžel... Uh. Aha.“ Muž naklonil hlavu ke straně a poškrábal se na nose s výrazem, o kterém jsem nevěděl, co si o něm mám myslet.

„Nevíte, kde jsou?“ zeptal jsem se.

„Minulý týden odjeli na základní výcvik pro langalanskou expedici. Měli by se každým dnem vrátit.“

Ve svém adrenalinovém návalu jsem měl co dělat, abych dveře přesto nevyrazil. Joriander mu poděkoval za informaci, zlehka mi položil ruku na záda a postrkoval mě pryč. Hexa poznamenala, že lodě k Langalaně odlétají z roviny Cipango Planum na západní polokouli Tritonu, takže výcvik bude probíhat tam. Naše smlouva o spolupráci s Wergeny vyžadovala, aby s nimi lidé pracovali alespoň šest měsíců bok po boku na Tritonu, na Europě nebo na některém z jejich dalších kosmoportů, aby získali způsobilost pro tyto kolonizační akce. Wergenové lidstvu poskytli svou techniku: zárodečné lodě generující červí díry pro mezihvězdné cestování, generátory silových polí, roboty s nízkou úrovní umělé inteligence, kteří vykonávali fyzickou práci. My jsme jim na oplátku poskytli své umění, svou vynalézavost a to, co si přáli nejvíc – svou společnost.

Cestou na vzdálenou Cipango Planum bych riskoval odklad svého setkání s Mirandou o celé týdny, kdybychom se minuli, a tak nám navzdory mé rozmrzelosti nezbylo nic jiného než se ubytovat v nejbližší dostupné jeskyni a čekat. Oba Wergenové se uložili v jediné tamní ložnici, zatímco já jsem se utábořil na zelené kamenné lavici v obývacím prostoru a vyhlížel jsem z okna, jež vedlo na chodník vedoucí ke komplexu. Jeskyně páchla pižmově s příměsí spálené gumy – neklamný příznak nedávného řezání skály laserem. Nacpaný stimulanty, které jsem pravidelně šňupal, jsem dva dny strávil pozorováním každého přibližujícího se jedince a doufal jsem, že uvidím Mirandinu líbeznou tvář, známou čupřinu zrzavých vlasů, bledou hebkou pleť. Na obzoru tu a tam vytryskl vodní gejzír.

Wergenové mi připravovali jídlo a dodávali stimulanty. Když mě nezatahovali do otravného tlachání, seděli na židlích a s lehkým úsměvem si mě mlčky prohlíželi.

„Jsi velmi vytrvalý, Maxwelli,“ řekla Hexa. „Velmi oddaný svému poslání. To je obdivuhodná vlastnost, Maxwelli.“

Měl jsem ze stimulantů třesavku.

„Proč tě Miranda opustila?“ zeptal se Joriander.

Vysvětloval jsem jim to už na Zemi, když jsem s nimi jednal o ceně za cestu na jejich zárodečné lodi – osm měsíců mé společnosti – ale stále to nedokázali pochopit. Samozřejmě jsem vynechal řadu podrobností. Neřekl jsem jim nic o tom, jak jsme s Rossim pracovali ve skupině pro studium Wergenů – neboli v „doktorech lásky“, jak byla skupina známa v akademických kruzích, kde jsme se pohybovali. Vybrali nás spolu s dalšími vědci do komise, která měla proniknout do podstaty

wergenské posedlosti láskou k lidstvu. Rossi a já jsme byli pověřeni úkolem prozkoumat chemické pochody v mozku mimozemšťanů, což vzhledem k jejich tabu na jakékoliv informace o jejich fyziologii bylo téměř nesplnitelné zadání. Ale vojenští zpravodajci tajně obstarali wergenské kožní buňky a tělesné skeny, jež byly pro náš výzkum nedocenitelné.

Objevíli jsme, že zavedení jistého řetězce jednošroubovicové DNA mimozemšťanů do buněk střední části spánkového laloku pokusného lidského klonu způsobilo v amygdale tvorbu nového neurotransmiteru, stimulujícího aktivitu velmi konkrétních postsynaptických neuronů – těch, které jsou odpovědné za pocity lásky. Po syntéze toho neuromonu jsme se chystali své objevy předložit komisi. Tehdy Rossi se vzorkem zmizel. I s Mirandou. Nikdy by mě nenapadlo, že bude chtít neuromon použít, natož pak na moji ženu. Když pomyslím na ty tři roky, kdy jsme spolu pracovali, na víkendová utkání ve swivelbalu, na chvíle, kdy jsem se ho snažil povzbuzovat, když během svého bouřlivého rozvodu proléval hrdlo pivem ve výčepu U Heleny... Kolikrát jsme ho s Mirandou vytáhli na večeři?

„Je nadrogovaná, má vymytý mozek,“ řekl jsem jim a dotkl jsem se prsty vzduchorázové pistole, již jsem nyní nosil v náprsní kapse bundy.

Joriander a Hexa se zatvářili užasle. „Ona neví, co dělá?“ ozvala se Hexa.

„Její city byly... zdeformovány.“ Když dál zůstávali zmatení, dodal jsem: „Chybí mi. Chybí mi její úsměv po ránu, chybí mi teplo jejího těla v posteli. Potřebuji být s ní.“

Tohle chápali. Soucitně zakývali hlavami.

„Je to moje manželka.“

Joriander a Hexa se znovu zatvářili zmateně. Během naší nepohodlné cesty ze Země jsem se jim ze všech sil snažil vysvětlit pojem manželství, ale marně. Wergenům činilo potíže pochopit, jak pouhé sliby mohou spojit dva lidi. Nakonec jsem rozhodl rukama a utekl jsem do REM-pouzdra, kde jsem několik měsíců hibernoval, jenom abych se probudil s pohledem na jejich usmívající se ploché obličej. Jak dlouho tam během těch dlouhých měsíců stáli a vrhali na mne svůj obdivný pohled? Naskočila mi husí kůže.

„Je pro nás obtížné pochopit, jak je možné ‚odejít‘ poté, co jste byli spojeni v tom, čemu říkáš manželství,“ řekla Hexa.

„Je to složité,“ odbyl jsem je.

Když jsem přestal mluvit, Hexa změnila téma a zeptala se: „Co je to za černá vlákna, co ti rostou na obličejí?“ Natáhla ruku, aby se dotkla mé tváře.

Ucukl jsem. „Neměl jsem příležitost se oholit.“

Dál na mne civěli.

„Musíte se na mne pořád dívat?“ zeptal jsem se.

„Jsi tak...“ Joriander hledal slova. „Úchvatný. Zářivý. Je obtížné neobdivovat tvoji krásu.“

Jorianderova odpověď mi na náladě nepřidala. Bezvýhradná láska Wergenů k nám překračovala hranice pohlaví i druhu. Jako vždycky jsem se je ze všech sil snažil ignorovat a soustředil jsem se na obzor Tritonu.

* * *

Kdykoliv jsem se nadechl, zabolelo mě v prsou.

Stezka přede mnou se po několika stech metrů otevřela v širokou mísovitou rokli. Vysoko nad ní se kolem dokola tyčily ledovcové štíty. Vpředu se země lámala ve stupňovité hřebeny, jež se svažovaly dolů. Otočil jsem se kolem dokola a pátral jsem ve všech směrech po nějaké známce Rossiho přítomnosti.

Potom jsem postřehl pohyb. Zpoza ledového stupně se jako tančící had vynořila ruka a Rossi vypálil ze vzduchorázovky. Zasáhl ledovcovou stěnu a mne zasypaly ledové štěpinky.

* * *

Třetího večera jsem ji uviděl. Kráčela ruku v ruce s Rossim, před hlavním vchodem se zastavili a on ji políbil. Těsně za nimi šel jeden Wergen. Miranda zamávala Rossimu na rozloučenou, on s Wergenem pokračoval v cestě někam pryč, zatímco ona vešla sama do obytných katakomb.

„Vypadáš stíněně, Maxwelli,“ řekla Hexa.

„Je ti dobře?“ otázal se Joriander.

Protlačil jsem se mezi Wergeny a vyběhl jsem ze dveří na křivolakou chodbu.

Když jsem doběhl do vstupní haly, zastihl jsem ji u výtahů obrácenou ke mně zády.

„Mirando!“ Popadl jsem ji za rameno a otočil jsem ji. Zbledla a vytřeštila oči. Přes levé oko jí visela dlouhá patka červenooranžových vlasů. Tvářila se přesně tak, jako by spatřila ducha podvedeného manžela.

„Maxi! Jak jsi...?“

Líbal jsem ji stále dokola na tváře, na rty, na čelo. „Už je to v pořádku; už jsem tady. Jsem tady.“

Odstrčila mne. „Co tady děláš?“

„Přišel jsem tě odvézt domů.“

Ucouvla.

„Jsi nadrogovaná! Je za tím chemikálie, neuromon, který jsme objevili.“ Slova se ze mne řinula jako vodopád. Všechno jsem jí vysvětloval, jak jediná lahvička té sloučeniny zmizela večer předtím, než odešla, jak jí Rossi musel podstrčit neuromon do nějakého jídla nebo nápoje, které zkonzumovala.

„Proboha, Maxi,“ prohlásila. „Říkala jsem ti, abys mě nechal být.“

„Nic z toho není tvoje vina, Mirando. Neměla jsi jak odolat. Okamžitě ses zamilovala do první osoby, kterou jsi viděla.“

„Maxi, teď potřebuji, abys mě vyslechl.“ Vzala mě za předloktí, jako by mě chtěla současně uklidnit a udržet v odstupu. „Já vím, že jsem zdrogovaná.“ Na vteřinku se odmlčela, jako by mě nechávala to sdělení si přebrat. „Rossi se mi ke všemu přiznal.“

„Cože?“ Měl jsem pocit, jako by se podlaha pode mnou rozhoupala. „Začnu pracovat na protileku, Mirando...“

„Ne, ty to nechápeš...“

„Najdu způsob, jak zvrátit účinky...“

„Chci tady zůstat s Rossim.“

Její slova mě omráčila.

„Já vím, že bych měla zuřit, že bych se měla cítit podvedená. Ale já se tak necítím! Jsem dospělá, jsem při jasném vědomí, rozumná a... Rossiho miluji. Hluboce, bezvýhradně a jednoznačně. Jsem teď nejšťastnější v celém životě.“

„Myslí ti to zkresleně.“

Energicky zavrtěla hlavou. „Poslyš, ta chemikálie simuluje procesy v mozku zamilovaného člověka, je to tak? Jinými

slovy, kdybys porovnal chemii mého mozku s mozkem normální šťastné novomanželky, nebyl by mezi těmi dvěma žádný rozdíl. Nemám pravdu?“

„No... ano. Ale ve tvém případě ten proces spustila cizí substance, droga!“

„No a co?“

„Mirando...!“

„No a co? Co na věci mění *původ* těch pocitů? Podstatné je, že jsou pro mne skutečné. Miluji Rossiho.“

Nevěřil jsem vlastním uším. „A co já? A všechno, co jsme měli?“

Následovala dlouhá odmlka. „Chovala jsem se neodpuštělně. Máš všechny důvody opovrhovat mnou za to, co jsem udělala...“

„Není to tvoje vina, ale Rossiho.“

„Ne. Měla jsem to s tebou vyřešit před odchodem, Maxi,“ řekla. „Jenže jsem byla příliš zbabělá. Jednou snad najdeš sílu mi odpustit, co jsem ti provedla, ale právě teď na mne potřebuješ zapomenout a žít vlastní život.“

„To nedokážu.“ Ne, dokud zůstává pod kouzlem neuromonu.

„Prosím tě, nenuť mě, abych ti ublížila víc, než už se stalo.“ Obrátila se k odchodu. „Rossi brzy přijde. Měl bys odejít.“

Doufal jsem, že na tohle nedojde, ale neměl jsem na vybranou. Přiskočil jsem k ní a popadl ji zezadu. Odloupl jsem syntetickou kůži, která mi pokrývala palec, a přitiskl jsem jí dermaplastem nasáklý prst za ucho. Vzpírala se jenom chvilíčku, potom vydechla a svezla se mi nazad do náruče.

Držel jsem ji, zatímco se blížili Joriander a Hexa.

„Maxwelli! Co jsi jí udělal?“ ozval se Joriander.

Hexa vzala Mirandu za zápěstí. „Je mrtvá?“

„Nic jí není. Pomozte mi s ní na loď. Uložíme ji ke spánku na cestu na Zemi.“

Joriander založil ruce na prsou a začal poklepávat krátkými prsty. To gesto jsem dosud nikdy neviděl, ale později jsem se naučil je spojovat s úzkostí Wergenů. Hexa udělala totéž.

Přešli jsme půl bloku k zastávce jednokolejky, přičemž kolemjdoucí civěli na Mirandino ochablé tělo v mé náruči, a nastoupili jsme do soukromého vagonku, abychom odjeli zpátky na letiště Lassel.

* * *

Joriander dohlížel na Mirandino tělo na palubní ošetřovně, zatímco Hexa připravovala loď k odletu.

Já jsem vyhlížel plexisklem ven a spatřil jsem, jak se dveře terminálu rozevřely a z jasné haly se vyloupily dvě siluety, jedna lidská, druhá wergenská. Jejich příchod byl vzhledem k implan- tovaným signálním čipům zřejmě nevyhnutelný.

Sešel jsem po rampě na asfalt.

„Co si o sobě myslíš, Maxi?“ blýskl Rossi zlostným úsměvem. Byl hubenější než, jsem si ho pamatoval, vypadal mladší. Nějak se mu i na Tritonu dařilo najít si čas na udržování opáleného vzhledu. Když se přiblížil, vytáhl z bundy vzdu- chorázovou pistoli a namířil ji na mne.

„Nedělej to,“ zaprosil jeho wergenský společník. Mimo- zemšťan se na mne díval zamilovanými očima, jako by obdivoval křehký květ, který bude vzápětí utržen.

„Neboj se, Olbodohu,“ řekl Rossi směrem k Wergenovi.

„Neublížím mu... pokud mne k tomu nedožene.“ Přistoupil blíž a jeho wergenský doprovod se šoural za ním. „Olbodohu,“ řekl mu Rossi, „jdi na loď a vyzvedni Mirandu.“

„Ale... víš jistě, že budeš...“

„Udělej to!“

Wergen založil ruce na prsou a začal poklepávat prsty, ale vyšel po rampě a zmizel v plavidle.

„Já jsem ti věřil, ty hajzle,“ řekl jsem.

Měl jsem pocit, že se mu na mikrosekundu mihl v očích smutek. „Nehraj si na oběť, Maxi. Nesluší ti to. Miranda je teď šťastná. Ty si ji nezasloužíš,“ řekl.

„Unesl jsi mi ženu. No, víš co? Vrátiš se s námi na téhle lodi na Zemi. Až se za pár měsíců probudíš, bude to proto, abys stanul před soudem. Po zbytek svého mizerného života budeš kopat tunely na Marsu.“

„Řekl bych, že ne, Maxi,“ prohlásil. „To ty jsi únosce.“

Přistoupil jsem k němu, on zvedl pistoli a namířil mi ji na hlavu.

„Rossi, myslíš si, že jsem tak hloupý, abych neměl záložní plán pro případ, že bys měl pistoli?“

„Drž se dál,“ řekl. Namířil na moje nohy a pokusil se vypálit varovný výstřel. Nic se nestalo.

Zasmál jsem se. „Moji wergenští společníci zřídili tlumicí pole...“

Vrhl se kupředu a tvrdě mě uhodil do úst hlavní vzdu- chorázovky, až jsem klesl na kolena. Pod silou úderu moje tělesné silové pole zamrkalo a zhaslo.

Zahryzl se do mne mráz. Sáhl jsem do bundy pro svou pistoli, imunní vůči tlumicímu poli, a vypálil jsem. Rána šla mimo.

V tu chvíli země zarachotila a v dálce vytryskl gejzír.

Zapotácel jsem se a upustil jsem pistoli.

Odlétla dopředu a Rossi se po ní vrhl dřív než já. Uvědomil jsem si, že nemám šanci mu ji vytrhnout dřív, než z ní vystřelí.

Odlezl jsem dozadu a potom jsem se rozběhl přes asfalt od lodě, směrem k vypínajícím se tritonským ledovcům.

* * *

Převalil jsem se doleva, přitiskl jsem se ke zmrzlé zemi nad jeho zorným polem a snažil jsem se ovládnout roztržený dech.

Země se znovu zatřásla a zaduněla exploze. Do výše nad námi se vznesl chochol mokré ledové tříště.

Když jsem Rossiho znovu zahlédl, vbíhala jeho vzdálená postava do další rozsedliny v protější ledové stěně.

Seskakoval jsem po stupních, hřeby mých podrážek chrupaly ve sněhu. Sotva jsem cítil nohy. Nad horním rtem mi namrzl hlen.

Když jsem se spouštěl z posledního stupně s pocitem, že vde- chuji jehly, smekl jsem se a upadl. Celé moje tělo sklouzlo doleva a zastavilo se těsně vedle dva metry široké průrvy, spadající do černé bezedné jámy. Odplazil jsem se od okraje, vydrápal jsem se na nohy a vběhl jsem do dalšího průchodu se strmými stěnami. Stejně jako na předešlé cestě byly i zde ostré záhyby, jenom se stezka tentokrát dělila do mnoha odboček jako v bludišti. U každého rohu jsem zpomalil, protože jsem očekával, že Rossi bude číhat v záloze. Narážel jsem na jednu slepou uličku za druhou, vracel jsem se, měnil směr a díval